

M. A. SVOBODOVÁ

SPLÁCHNEM TO!

xyz

Spláchnem to!

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Monika A. Svobodová

Spláchnem to! – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**MONIKA A.
SVOBODOVÁ**

**SPLÁCHNEM
TO!**

xyz

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa. Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Monika A. Svobodová, 2024

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7683-631-0

ISBN e-knihy 978-80-7683-640-2 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7683-641-9 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7683-635-8 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

PODZIM

Pavla

Jmenuju se Pavla, je mi pětatřicet a pracuju jako specialista lidských zdrojů v jedné nadnárodní společnosti. Skoro deset let. Mám nutkavý pocit, že je nejvyšší čas na zásadní změnu. Díky naší útulné openspace kanceláři začínám mít fobii z lidí a jsem mírně asociální.

Bylo to fajn, ale bylo toho dost.

Při pohledu kolem se zdá, že ani renomovaný psychiatr by nestihl sesbírat tolik materiálu za celou svou lékařskou praxi.

Nejvíc mě děsí skupinka starších kolegyně (ne o mnoho), shlukujících se každé ráno u kávových náhražek vyrobených z pražených žaludů (ano, to skutečně existuje). Ty, jež se vzdaly jakékoli snahy vybudovat si soukromý život a tváří se, že jsou takhle spokojené (à propos, tohle dělám i já). Všechny měly kdysi vážný vztah, ale než se stihly vzpamatovat z jeho krachu, staly se z nich zapšklé ženy středního věku, tedy slušelo by se říct ženy v nejlepších letech. Jenže, co je to za nejlepší léta, když trávíte veškerý čas pouze v práci nebo doma se svým čtyřnohým mazlíčkem (povětšinou to bývají kočky těch nejvybranějších ras) nebo zíráním na „šťastné“ životy ostatních, kteří se v tom nejlepším světle prezentují na facebooku? Jeho zakladatel by měl ten neskutečný majlant, který svým podnikatelským záměrem vydělal, věnovat na ústavní léčbu všech nešťastníků utápějících se v depresích ze zoufalství, že nevedou dokonalý život svých virtuálních „přátel“.

Asi se zkrátka potřebuj dostat mezi lidi s jinou psychiatrickou diagnózou. Chci dělat něco kreativnějšího, a ne si nechávat každou svou myšlenku schválit deseti manažery, potažmo jedenácti, protože ten jeden šel zrovna náhodou okolo.

Poslední, rozhodující kapka byla, když jsem se před měsícem přistihla, jak bezmyšlenkovitě brouzdám na stránkách kočičích útulků.

Obratem jsem poslala životopis na první inzerát PR agentury, který mě praštil do očí. Neměla jsem praxi ani vzdělání v oboru, ale jak říká bratr: papír snese všecko. Takže můj lehce upravený a lehce nepravdivý životopis letěl do světa.

A co se nestalo?

Před týdnem jsem absolvovala krátký pohovor s ředitelem agentury a jejich personalistkou. V pátek mi od ní přišel e-mail, že mě zvou na druhé kolo výběrového řízení.

Jenže...

Vše by mělo proběhnout na Slovensku, kde sídlí jejich nový významný klient, pro kterého mají začít připravovat návrh velké kampaň, na níž se bude podílet právě vybraný kolega. Už za dva dny! *Sakra!*

Čtu e-mail pořád dokola a nemůžu tomu věřit. Ale být jednou ze tří je docela velká pravděpodobnost úspěchu. Dost bylo váhání a tápání v neuchopitelných představách o budoucnu. Jedu!

Snad se mi povede zařídit si takhle narychlo dovolenou.

Zrovna když jsem potvrzovala svou účast, pípala mi na WhatsAppu zpráva.

Skupina Slepice.

Vím, název zní dost divně, ale s trochou sarkasmu jsme výstižnější pojmenování pro naše komunikační shromáždění nemohly vybrat. A sarkasmus je u nezadané slečny mého věku nepostradatelné verbální náčiní. Vlastně nejde jen o to, umět se sarkasticky vyjádřit (což se hodí hlavně při odpalování dotěrných otázek ohledně partnerství,

manželství a rození dětí), sarkasmus vámi musí téměř hmatatelně prostoupit, jinak nemáte šanci přežít.

Čau holky, strašně jsme se s Martinem pohádali. Stěhuju se! Můžeme se sejít za hodinu v baru? Potřebuju to pořádně spláchnout.

Autorkou zdrcujícího textu byla Gábina. Jedna z mých čtyř kamarádek a spoluzakladatelka naší skupinky.

Hned začaly pípat další zprávy, ujišťující pisatelku, že určitě dorazí. Kromě Soni. Ta měla čerstvě druhé mimino a byla jednou z těch maminek, jež nemají odvahu svěřit dítko komukoli jinému, protože jen ony samy se o něj dokážou postarat. Takže nám už pár měsíců dělala společnost pouze přes telefon.

Linda – poslední z naší partičky – pochopila závažnost situace, a dokonce i přesto, že také ona měla doma ročního caparta, potvrdila účast. Ostatně její druh měl už dva chlapce z předchozího manželství, takže se dalo předpokládat, že jejich malá dcerka u něj bude relativně v bezpečí.

Rychle jsem odepsala i já, odbouchla e-mail a šla se chystat.

Musela jsem se dát trochu dohromady, byla totiž neděle a já se povalovala celý den doma v teplákách. Udělat ze zombie člověka pro pracovní týden bylo původně v plánu až později. Opláchla jsem si vlasy, hodila na sebe něco pěkného a šla se líčit. Pak jsem se ještě dvakrát převlékla a konečně spokojená zamykala byt. Člověk nikdy neví, koho a kdy může potkat, proto bylo nezbytné být vždy připravena.

Je sice fakt, že emancipovaných, svobodných a bezdětných žen po třicítce kvapem přibývá, přibývá však také docela dost těch, které se v tomhle věku začnou konečně snažit o rodinu, ale poměrně záhy zjišťují, že to tak lehce nepůjde.

Svým kamarádkám samozřejmě tvrdím, že děti zatím nechci, že hodlám budovat kariéru a na všechno ostatní mám čas, ale obelhávám

tím spíš jen sama sebe. Myslím, že ony mi už ani nevěří – jestli kdy věřily. A častěji pochybuju i já. Nejsem sice posedlá hledáním toho pravého, ale zároveň cítím, že mě tahle otázka chtě nechtě dohání.

Do baru jsem dorazila druhá. Linda už seděla u našeho oblíbeného stolu u okna a ucucávala dvojku červeného.

„Nazdar!“

„No čau, vůbec by mě nenapadlo, že budu nasávat i v neděli.“

„Já ani nemůžu, jdu ráno do práce.“

„Taky nemám v plánu se zrušit. Anička vstává před šestou, byla bych celý den vyřízená.“

„Čau holky,“ zhroutila se k našemu stolečku Gábina. Ta si s úpravou svého zevnějšku nedělala hlavu. Přišla troska. Byla chudák bledá, oteklá a celá ubrečená.

„Dobrý večer, dámy, co vám mohu nabídnout k pití?“ optal se galantně číšník, což bylo dost s podivem vzhledem ke kvalitativní kategorii, do níž patřil tenhle podnik.

„Dáme si lahev červeného?“ nahodila Linda.

„Já chci gin tonik.“

„Tak já teda dvojku červeného, jako kolegyně,“ objednala jsem si rozpačitě.

Pingl jen přikývl a odešel.

„Já si musím dát panáka. Víno mě nespraví,“ kňourala zničeně Gábina na vysvětlenou.

„No asi ani tvrdej není ten nejlepší lék. Co se vlastně stalo?“

„Je to v háji, absolutní konec. Že už mě měsíce Martin přehlíží jak lány, to víte. Minulý týden najednou sebral Kristýnu a odjel s ní na chalupu, aniž by mi cokoli řekl, nebo se aspoň zeptal, jestli nechci jet taky. Nakonec jsem i tuhle šílenost skousla. Jenže včera přišel s bandou z práce, že zapíjejí šedesátiny jednoho z nich, dali si u nás frťana

a tradá do hospody. Já tam zase zůstala stát naprosto neviditelná. Víte, jak na mě všichni zírali, když odcházeli? Pan Vaněk dokonce soucitně pokrčil ramenama. Připadala jsem si před nima jako ten největší lůzr. Sakra, jsou to i moji známí, tak proč bych nemohla jít taky? Proč se mě nezeptá, jestli nejdu? Dneska mi ruply nervy. Nevydržela jsem a pustila se do něj. Strašně jsme se pohádali. Prý jsem doma k ničemu a jen ho vysávám! Chápete to? Jak může vypustit z pusy takovou hnusnou kravinu?“

„Gábi, hele, já ti nechci nic říkat, ale...“ začala Linda.

Kopla jsem do ní pod židlí. Dneska nebyla vhodná konstelace na obvyklou analýzu a jakékoli rady toho typu.

Dnes jsme měly jen tiše naslouchat a litovat...

Linda moje napomenutí naštěstí hned pochopila a zaujala ten správný, očekávaný postoj:

„No jo, fakt hajzl.“

Gábina byla k nezastavení. Hrnula na nás všechny křivdy, které na ní její současný partner a otec druhého dítěte spáchal.

Ona byla vůbec smolařka. Po maturitě se šíleně zamilovala do rozvedeného *týpka*. Láska jak trám. Až do chvíle, než potkali na plese jeho kamaráda, který se nevinně zeptal, jak to s nimi vypadá a kdy bude svatba. *Miláček* odpověděl, že svatba nebude ani omylem, protože jednu už neúspěšně absolvoval, dítě má a podruhé tohle všecko nechce zažít.

Takže necelou hodinu po úžasném Straussově valčíku v náručí svého vyvoleného si Gábina balila kufry.

Pak potkala asi ten největší životní omyl: Petra. Petr byl hora svalů, to se musí nechat, ovšem tak trochu bez mozku. Nejdříve pracoval u bezpečnostní agentury, ale pak ho zlákala jakási bandička, s níž vymáhal dluhy a vůbec živil se kdoví jak.

Naneštěstí si spolu pořídili dítě a vzali se. Manželství pochopitelně nemělo dlouhého trvání a po čtyřech letech už stáli u soudu. Kvůli svému pochybnému zaměstnání ale tatínek na syna zřídka finančně přispíval a ani ho nijak zvlášť nevyhledával. Což bylo možná štěstí, protože kdyby měl mít na jeho výchovu zásadnější vliv, chudák Pavlík by už nejspíš seděl. Bohatě stačilo, že po otci zdědil genetickou výbavu. Gábina sama po čase přiznala, že vůbec nechápe, proč s ním byla. Nikdy ho prý nemilovala a brala ho jen jako *vhodného dárce semene*.

Následovala hrst bezvýznamných chlapíků. Jeden vztah trval delší dobu, ale Gábina ho opustila, překvapivě kvůli tomu, že si jí moc nevšímal. A zároveň si jí začal v práci trochu víc všímat Martin, otec Kristýnky, kterou počali vcelku brzy po svém seznámení. Vypadalo to, že se blýsklo na lepší časy. Po pár letech se přestěhovali do domku na kraji města a žili celkem spokojený život. Občas se nebe zatáhlo kvůli Pavlíkovi, ale o něm asi až někdy později. Zkrátka všecko docela klapalo dlouhých osm let. Až ejhle, Gábini se začalo zdát, že si jí Martin nějak málo všímá. (Opravdu je partnerova pozornost pro vztah tak zásadní? Copak je reálné, že nás bude muž obletovat po osmi letech stejně, jako prvních pár měsíců? Jistěže nás nemůže opovržlivě přehlížet, jenže počáteční milostné cvrlikání by snad mělo překrystalizovat v hodnotnější pilíře, jež nesou dlouhodobý vztah.) Ale laťka, kterou měla Gába nastavenou pro uctívání svého kultu osobnosti, mi přišla až zbytečně vysoká. Vůbec se mi v poslední době zdá, že lidé zahazují své vztahy a manželství už při sebemenším diskomfortu. Zřejmě je příliš namáhavé vynaložit úsilí pro jejich záchranu. Rozchod či rozvod je rychlejší a pohodlnější řešení. Malinko krátkozraké a povrchní. Já ovšem rozhodně nejsem ta, která má právo kohokoli moralizovat!

Od té doby to s nimi šlo z kopce dost rychle.

Během půl roku to dopracovala až sem, do zatuchlého baru s oteklyma očima a inzercí pronájmů.

„Nic nehledej. Máš štěstí, teda... no... prostě můj bratranec pronajímá byt na sídlišti a teď tam má pár týdnů volno. Jdu ven, zavolám mu a uvidíme.“

„Dík, Lindo, jsi zlatá,“ vzlykala Gábina.

„Už nebreč, vykašli se na něj. Klid, neboj, to zvládneš,“ snažila jsem se ji uklidnit.

„Já už nemám asi sílu. Podívej se na mě. Je mi jednačtyřicet a mám zase začínat?“

„Dívám se a vidím krásnou ženskou, o kterou se chlapi porvou! Chce to jen šťastnější ruku a lehce upravit svoje nároky.“

„Nároky? Co tím myslíš? Myslíš, že to je moje vina?“

„Nic jsem tím nechtěla říct. Proberem to jindy. Napij se radši ještě trochu.“

Z té nemilé situace mě naštěstí zachránila Linda, vracející se s úsměvem z chodby.

Mávala mobilem: „Zařízeno! Nastěhovat se můžeš klidně zítra, a jestli chceš, tak ti Jenda pomůže i s věcmi. Má volno a bude v bytě zrovna opravovat sádroš.“

„Holky, díky, já vás nemít, jsem úplně v háji,“ rozbřečela se zase.

„Kuš. Napij se a pozítří to spláchneme v tvém novém bytečku. Ať jdou chlapi do háje! Teda až na toho mého samozřejmě. Ten je zlatej,“ ušklíbala se Linda významně.

„Na zdraví a pozítří u mě!“ Zoufalé štkání přehlušilo cinknutí s pokusem o úsměv.

„Holky, já vlastně pozítří nemůžu,“ uvědomila jsem si, když jsem do sebe obrátila zbytek svojí dvojky.

„Jak to?“

„Víte, jak jsem vám říkala o volném místě v PR agentuře? Pozvali mě do druhého kola.“

„A v čem je háček? Třeba bude k oslavě o důvod víc.“

„No, výběrko je až na Slovensku, a ten, koho *nahajrujou*, by tam měl zůstat ještě další den. Návštěva klienta a pak společný mítink, plány, strategie, bla, bla, bla... Vůbec nevím, co od toho čekat.“

„Co se dá dělat. Práce je přednější. V tom případě dáme ještě dec-ku na tvůj úspěch a pak pojedeme domů. Už jsem ospalá,“ rozhodla Linda.

Jenže z jedné skleničky byly nakonec čtyři a já vstávala do práce s těžkou hlavou.

Ve značném útlumu a dvěma žvýkačkami v puse, jež měly přebít alkoholový odér, se mi ale podařilo přesvědčit šéfa, aby mi dal takhle narychlo dovolenou.

Radek

„Kačí? Mám někde vyžehlenou tu modrou košili? Potřeboval bych ji zabalit s sebou.“

„Tamhle visí ve skříni. Copak ji nevidíš?“ Kateřina se opřela zády o zeď a očima pinkla k nebesům.

„No jo, máš pravdu. Jsem slepej.“

„Vážně musíš jet na celý tři dny?“

„Nedá se nic dělat. Jede i Kamil s Marcelem. Po výběrku máme druhý den domluvenou schůzku s klientem. Je to důležitý kontrakt a velká kampaň. Kamilovi na tom záleží a firmu takovej kšeft vyšvihne. Budu se muset pořádně smekat.“

„Miminko je důležitější, nebo ne?“ políbila mě s malou výčitkou moje žena Kateřina, když jsem kolem procházel se sbaleným kufrem.

Položil jsem ho v předsíni a šel zpátky k ní. Tohle byla jedna z těch otázek, na níž se nevyplácí neodpovědět. To už mě ta spousta let, co jsme spolu, naučila. No jo, vážně spousta. Je mi dvaadvacet. Kateřina je o čtyři roky mladší a začali jsme spolu chodit už po její maturitě.

„Jistě že je miminko důležitější. Ale až ho budeme mít, někdo nás musí živit, a čím líp nás budu živit, tím líp se bude mít i miminko. Nebo ne?“

„Já vím, že máš pravdu. Jen to bude zase ztracený další měsíc, když odjedeš zrovna teď. Pojď, musíme se pomilovat alespoň dneska.“

„Dám si sprchu a za chvíli jsem u tebe,“ souhlasil jsem s profesionálně skrytou nevolí.

Další „musím sex“. Né! Kateřinu miluju, jsme spolu šťastní. (Po každé ještě o něco víc, když slyším svoje kamarády vyprávět o jejich partnerkách.) I dítě bych měl moc rád, ale tohle šílenství kolem jeho *vyrábění* mě zabije. Občas se začínám bát, že *toho* fyzicky ani nebudu schopen. Strašná představa. Ale tělo se prozatím vždycky vzbudilo a nezklamalo. Zás a znova. Zás a znova. Výraz „musíme“ mě fakt ubíjí.

Vím, je to už druhý rok, co se o dítě snažíme, a chápu Kačku, že je vynervovaná, ale možná kdybychom si dali *voraz*, tak by se mrně nakonec povedlo samo a v pohodě.

Místo toho běhám po vyšetřeních a honím si ho v zaplivaném kamrlíku s lascivním plakátem z devadesátek na dveřích. Tam většínou vzpomínám, jaké vlastně bylo souložit „jen tak... pro radost“.

Po sprše jsem k sobě pronesl krátkou motivační řeč a vyrazil do ofenzivy. Naštěstí i dneska jsem požadovanou *akcí* zvládl s kýženým výsledkem. Ale jsem rád, že to mám za sebou, můžu se odkulit a v klidu usnout.

Ráno jsem spěšně zhltnul snídani, uvelebil se v autě a gestem ruky odpověděl na pozdrav Katce mávající z okna ložnice. Služební cesta, směr Dolní Kubín, Slovensko. I když pojedu jako šílenec, budu tam jen tak tak.

Pět kilometrů před Olomoucí mi zvoní telefon.

„Kamile?“

To volá náš ředitel, můj šéf.

„Jsi tam, Radku?“ ozvalo se chraplavým hlasem.

„Jsem, telefonuju přes handsfree v autě, možná to trochu chrastí. Já tě slyším dobře.“

„Jsem v háji, mám nějakou angínu nebo co. Nejsem schopnej vyhrabat se z postele, natož někam jet. S Marcelem jsem mluvil, ten už je na cestě. Kandidáti potvrdili všichni tři. Takovou brnkačku zvládnete beze mě. Štve mě akorát ta návštěva klienta. Musíš ji dát sám, spoléhám na tebe! Rozumíš? Ne, že tam něco poserete!“

Typický Kamil. Hraje si na důležitýho *bosse* a vyjadřuje se jako dlaždič. Nejhorší na tom je, že po těch pěti letech u firmy mluvím skoro hůř než on.

„Co by se posralo? Buď v klidu. Budou se spíš ladit detaily a jednotlivé kroky. Myslím, že už necouvnu. Zavolám ti...“

„Oukej. Tak zdar.“

„Zdar.“

Výborný, Kamil si bude ležet v pelechu a já to všecko vyžeru s tím neschopným Marcelem.

Dělá manažera vedlejšímu oddělení a s Kamilem jsou si k nerozeznání podobní. Identicky zastřižené vlasy a vousy (vážně absolutně stejně, do posledního chloupku) naprosto v souladu s aktuálními módními trendy. Někdo by měl těm maníkům z barber shopů říct, že nemusí stříhat všechny ty *buzny* podle kopíráku.

Jediný rozdíl mezi těmihle dvěma je jejich gáže a objem odvedené práce. Bohužel mezi těmito aspekty panuje nepřímá úměra.

Osolil jsem hudbu a sešlápl plyn.

Po pěti hodinách úmorné cesty jsem se konečně ubytoval. Hmm, aspoň že se firma plácla přes kapsu. Hotýlek vypadá skvěle, pokoje luxusní (dokonce vířivka v koupelně). Nakonec jsem docela rád, že jsem tady. Odbudu si to nejdůležitější a trochu si dáchnu. Po nekončícím kolotoči v práci a doma si třídní relax zasloužím.

Mám ještě hodinu k dobru, pak začínají prezentace uchazečů.

Zaujal jsem polohu ležmo, stihl zavolat domů a usnout dřív, než se mi povedlo rozkreslit si v hlavě plán dnešního výběrka.

Probral jsem se pět minut před začátkem. Hodil na sebe sako, pár kapek šmoulově modrého Versaceho a bral schody po dvou dolů do zasedačky.

„Nazdar, Marcel. Už jsou komplet?“

„Zatím jen první. Počkáme ještě deset minut a začneme.“

„Fajn, dám rychlý kafe.“

Pavla

Dopila jsem v hotelovém atriu cappuccino a vyrazila hledat zasedací místnost číslo čtyři. Uprostřed chodby mě málem smetl zadýchaný kra-vaťák, který právě vyrazil z posledních dveří. Snad ne další kandidát. Vypadal trochu moc *našlapaně*. Já vsadila všecko na jedinou kartu: první dojem. Vzala jsem si na sebe upnutý kostýmek, se sukní tak akorát krátkou, aby nebyl nevkusný, ale zároveň odhaloval, co potřebuju. Stejně tak šarmantně upovídaný je i výstřih projmutého sáčka. Po téhle stránce jsem se sebou docela spokojená. Horší je nervozita z prezentace. A jestli o mém přijetí bude rozhodovat žena: prohrála jsem.

K mému štěstí mě přivítal jakýsi Marcel Sýkora, manažer sekce pro přímý marketing a podporu prodeje. Docela sympaták. Jen nemám ráda tyhle unifikované mládence, kteří jeden jako druhý vypadají, jako by je vystřihli z pánského časopisu. Vcelku mě uklidnilo, že si mě se zalíbením prohlíží.

Posadila jsem se ke stolu a čekala, kdo přijde další. Dorazila jakási dívčina, odhadem o deset let mladší než já, možná zrovna po škole. Sjela mě opovržlivým pohledem a zamířila raději ke stolečku, kde už seděl obrýlený padesátník, z něhož sálal klid a rozvaha.

„Jsem v háji,“ proletělo mi hlavou. Mám soupeřit s týpkem pracujícím evidentně celý život v PR a holkou, která to nejspíš vystudovala. Ani první dojem mě nemůže spasit.

Cvakla klika a středem nakráčel onen kravaťák, co jsem ho zahlédla ve vestibulu.

Kývl na Sýkoru a postavil se rovnou před plátno.

Hmm, tak Radek Šnajdr, PR senior manažer. Zřejmě můj případný nový šéf.

Krátce promluvil o firmě, pak detailněji popsal projekt, který chystají pro slovenského klienta, a nakonec rámcově i práci, čekající na vybraného z nás.

Po úvodu jsme si vylosovali pořadí prezentací a začalo se. Měla jsem jít druhá po tom starším *public relation* expertovi. Představila jsem se nepatrně chvějícím se hlasem, ale nervozita našťěstí vcelku rychle opadla, a nakonec mě z mého výstupu oblažil docela dobrý pocit.

Radek

„Ta je slušná, co?“ naklonil jsem se k Marcelovi.

„Mně ani nepřijde. Mluví dost obecně a tak nějak zacykleně. Zatím nepřišla s žádným zajímavým nápadem.“

„Kulový, myslím, že je docela kost.“

„Jo, takhle. Za hřích by stála, ne že ne,“ přitakal souhlasně, když konečně pochopil důvod mého obdivu.

Stal jsem se obětí ženských zbraní. Nedokázal jsem se soustředit na to, co dotyčná říká, jen jsem jí tupě civěl na *kozy*.

Náš profesor biologie měl zřejmě špatná skripta, jelikož nám vždy tvrdil, že podvěsek mozkový se nachází v temenní části hlavy. Ovšem ten můj (řídící zejména pudové otázky mé tělesné schránky) je podvěskem nikoli mozkových laloků, ale močového měchýře (ano, jedná se o naprosto identickou partii s orgánem vylučovací a rozmnožovací soustavy). Ve Šnajdrově anatomickém atlasu by byl tedy uveden správný název: podvěsek močový.

Probralo mě až vystoupení poslední kandidátky. Nebyla to ošklivá holka, ale svou vizáží ve mně nezbudila ani kousek představivosti. Na rozdíl od její předchůdkyně.

Prezentace skončily a my měli s Marcelem půl hodinu, abychom rozhodli o našem budoucím kolegovi či kolegyni.

„Ještě jedno presso,“ prosil jsem číšnici.

„Kolikátý kafe už dneska máš?“

„Jsem nějak utahaněj, vůbec se nemůžu probrat.“

„Těžká noc doma?“

„Dá se to tak říct. Ale k věci. Co si myslíš o těch třech?“

„Ten chlápek měl asi největší tah na branku, vysypal pár docela dobrých ideí.“

„Hmm, jenže kontaktní osoba klienta je chlap, možná by se mu spíš líp spolupracovalo s babou, šel by nám víc na ruku.“

„Co teda myslíš ty?“

„Asi bych bral tu prostřední.“

„Jo, toho jsem si všiml...“

„Cože?“ vytrhl mě z dalšího malého zasnění Marcel.

„Ale nic. Hele, dělej, jak myslíš. Projekt bude stejně tvůj, vyber si, s kým na něm chceš makat. Mně je to jedno.“

„Oukej, tak rozhodnuto. Jak se vlastně jmenovala?“

Děs! Nejenže nevím, o čem mluvila, ale nezapamatoval jsem si ani její jméno. Ovšem siluetu její postavy, a hlavně detail výstřihu bych dokázal i namalovat.

Do háje, co to se mnou je?

„Pavla Kociánová.“

„Cože?“

„Jmenovala se Pavla Kociánová. Chlape, dneska jsi fakt mimo. Dopij a půjdeme jim oznámit výsledek.“

„Ještě jednou dobrý den,“ ujal jsem se v zasedačce slova. „Předem bych vám všem chtěl poděkovat za zájem pracovat v naší společnosti. Vybrat jsme mohli jen jednoho z vás a rozhodli jsme se, že největší dojem na nás udělala slečna Kociánová,“ sakra, co to žvaním... „se svou prezentací,“ dodal jsem rychle. „Ostatním ještě jednou děkuji a přeji šťastnou cestu domů.“

Po pošel jsem ke své nové kolegyni, abych jí poblahopřál. „Vítáme vás v týmu. Jako váš budoucí nadřízený si dovoluji hned z kraje navrhnout tykání, pokud se neurazíte. Jsme ve firmě takhle zvyklí. Já jsem Radek,“ podal jsem jí ruku a *pubertácky* se musel soustředit, aby mi oči nesklouzly, kam neměly.

„Marcel, ahoj,“ dodal Sýkora.

„Určitě nevádí, já jsem Pavla. Chtěla bych nejdřív poděkovat za přijetí. Doufám, že se mnou budete spokojeni.“

Zachytil jsem Marcelův přiblblý úsměv, ale naštěstí ponechal její poznámku bez komentáře.

„Fajn, vyzvedni si na recepci klíč od pokoje. Dáme rozchod a sedeme se v půl šestý u večeře. Probereme zítřejší návštěvu klienta.“

Radši jsem rychle zmizel a nechal je tam spolu. Telefonát Kateřině mě dle očekávání hodil zpátky do reality. Hodinu a půl volna jsem se rozhodl vyplnit plaváním v té obří vířivé vaně. Bohužel teplá koupel a nicnedělání mě vrátilo zase tam, kde jsem byl. Možná jsem na tom byl ještě hůř.

Musel jsem se proto před večeří trochu utlumit v minibaru... pro jistotu.

Pavla

„Lindo, jsi tam? Tak halóóó!!! Slyšíš mě??? Představ si, že mě vybrali!“ pištěla jsem nevěřičně do mobilu a chodila u toho po pokoji jako nervózní lvice v kleci.

„No skvělý! A jak to tam vypadá? Co budoucí šéf nebo šéfová?“

„Jsou tu se mnou zatím nějací dva kravaťáci. Jeden dělá na vedlejším departmentu. No, a druhý právě externí komunikaci, reklamu a všechny ty plky, co s tím souvisí.“ I Lindě, jako nezasvěcené osobě, muselo být jasné, že jsem vyloženě expert na svém místě. Jenže to mi bylo fuk a vzrušeně jsem pokračovala: „Ten by měl mít na starost tenhle konkrétní projekt. Tím pádem bude můj nadřízený,“ zajódovala jsem nadšeně. „Je to prý senior manažer, takže částečně asi zastřešuje i job toho druhýho. No, zatím se v tý jejich hierarchii moc neorientuju,“ zamotala jsem se sama do svého vysvětlování.

„No, a co na něj říkáš?“

„Není žádný velkej krasavec, ale něco na něm je. Má takovej zvláštní hlubokej, trochu arogantní hlas. Připadá mi to strašně sexy.“

„Já myslela, jak se ti jeví po lidské a pracovní stránce...“ setřela mě jak máslo z krajíce chleba.

„Tak promiň,“ zastyděla jsem se na moment. „Nemám představu, moc jsme toho prozatím nenamluvili. Za chvíli jdeme na večeři, tak se snad dozvím víc.“

„No, mně se neomlouvěj. Jen mám díky tvému zanícenému popisu budoucího šéfa strach, abys něco nevyvedla. A co ten druhý?“

„Nevím, vypadá mladší, docela fešák. Ale taky jinak netuším,“ dodala jsem o poznání zdrženlivěji a konečně se usadila do křesílka, což mě trochu uzemnilo.

„Tak hodně štěstí. Buď na sebe opatrná a zítra se ozvi. Papa.“

„Jasný, papa a pozdravuj Gabču, jestli s ní budeš mluvit. Já už jí volat nebudu, musím se chystat.“

Strach a o mě? Nechápu proč!

Co si vzít na sebe? První dojem asi zabral, ale teď by to chtělo cosi krapet usedlejšího, abych nevypadala jako nějaká *fuchtle*. Vzala jsem si s sebou tmavé pletené šaty, měly rolák a dlouhý rukáv, takže nic výzývavého, a přece s vysokými botami působily žensky. Upravila jsem se a vyrazila dolů za svými novými kolegy. Sotva jsem se rozhlédla po stylově zařízené restauraci, všiml si mě Sýkora, mávl a oba galantně vstali. Znovu usedli až po mně. Fajn pocit, že se někdo umí chovat, ne jako všichni ti *burani*, které člověk běžně potkává v barech.

Objednali jsme si jídlo a lahev vína. Bylo skvělé a pilo se velice lehce... až moc lehce. Musela jsem tu lehkost dokonce maličko brzdit. Cítila jsem totiž, že začínám ztrácet ostych. Ale hovor plynul nenuceně a zásadně na solidní témata: vysvětlovali mi chod firmy, organizační strukturu, na čem největším kdy pracovali a tak podobně. Když jsem vykreslila svou dosavadní kariéru lépe než Claude Monet, začal se mnou víc neformálně klábosit Marcel Sýkora.

„Co kdybychom zašli ještě na chvíli do baru?“ zeptal se, když z grilované pražmy zůstala jen smutně vyhlížející kostra a z druhé lahve vína ještě smutnější skleněná baňka, po níž pomalu stékala poslední zlatavá kapka nemilosrdně mířící k bělostnému ubrusu.

„Ráda,“ přikývla jsem a doufala, že s námi půjde i Radek, jehož zvláštní nepřístupnost mě fascinovala.

„Můžeme, proč ne,“ odpověděl ledabyle.

Seděla jsem mezi nimi, ale Radek byl natočený lehce bokem a spíš pozoroval dění kolem, než aby se zapojoval do konverzace. V lobby jsme pili pro změnu koktejly, a tak mi alkohol (navzdory sešlápnuté brzdě) začal vcelku rychle stoupat do hlavy.

Moje hladinka byla evidentně dovršena, jakmile jsem se začala hihňat vtípkům, které by jinak člověk přešel trapným mlčením.

„Jsi nějak zamlklej, Radku.“

„Já toho obecně moc nenamluvím.“

„Myslela jsem, že se nudíš.“

„Ne, vůbec ne. Omlouvám se, jestli to tak vypadá. Dáme si radši ještě jeden drink,“ zarazil můj pokus navázat kontakt hned v zárodku.

„Na mě!“ volal Marcel už hodně rozvláčným hlasem.

Nakonec se mi Radka podařilo vtáhnout do hovoru o něco víc, ale kromě jeho věku a kde studoval, jsem se o něm nic moc nedozvěděla. Zato o Marcelovi už jsem měla celkem solidní přehled, včetně toho, kdo a kde ho připravil o panictví.

„Omluvte mě. Jen si odskočím.“ Cítila jsem, jak se mi těžce slézá z barové židličky. Linda mě varovala a já se tady hned první večer předvedu jako alkoholička! Naštěstí na záchod jsem dorazila celkem rovně. Alespoň podle vyšitého vzoru na koberci jsem získala ten dojem.

Radek

„Já jsem na kaši, chlapče!“ naklonil se ke mně Marcel a setrvačností bílého rumu mi drkl do ramene. „Jdu spát.“

„Počkej, dopijeme a půjdeme všichni.“

„Jdu hned, stejně mi nedá. Kašlu na ni. Je mi zle. Na, zaplat!“ hodil po mně bankovkou a odváł ke dveřím.

Za chvíli se Pavla vrátila z toalety. I na ní bylo vidět, že přebrala.

Já měl v hlavě zrovna tak, jenže na *tvrdej* jsem byl docela zvyklý, takže jsem se cítil relativně v *cajku*.

„Marcelovi nebylo úplně nejlíp. Omlouvá se. Šel spát.“

„Aha, co se dá dělat. Dáme si ještě něco?“

„Radši bych už taky šel.“

„Hmm, to je asi rozumnější,“ kývla Pavla odevzdaně.

Zaplatil jsem útratu a po boku nové kolegyně zamířil do chodby vedoucí k pokojům. „Kolikátý patro?“ optal jsem se s prstem připraveným na tlačítku.

Pavla se opřela zády o zrcadlo zdobící zadní část výtahu: „Třetí...“

Zdviž se za moment zastavila a chraplavě otevřela dveře.

Jenže dáma zůstala stát a čekala... Můj mozek byl v háji.

„Tak dobrou noc,“ špitla po krátkém zaváhání. Vypadalo to, že ji už už pohltí přítmí třetího poschodí, ale dala nohu do zavírajících se dveří:

„Jen to vypadalo, že mi chceš něco říct...“

„Říct? Ne, říct jsem nic nechtěl... chtěl jsem...“ Co to ksakru meleš?

MLČ!

Kupodivu, ale nevypadala vůbec zaskočeně. Naopak.

„Dotknout se mě?“ vzala mou dlaň a na docela malý okamžik ji položila na své ňadro. Pak provokativně vykročila pryč: „Tak dobrou noc.“

Prudce jsem ji chytil za předloktí a přitáhl k sobě: „Vlastně nejen dotknout, radši bych tě vo...“

Pavla

Zbytek jsem ho nenechala doříct a začala ho nenasytně líbat. Než jsem se vzpamatovala, měla jsem ruku v jeho poklopci. Bylo vidět, že to, co říkal, myslel naprosto vážně.

Bohužel alkohol mi zastřel mysl a nedovolil, abych nějak racionálně uvážila svůj čin.

Hlava mi hlásila pouze dosažení nulové hranice studu a hladina chtíčce se naprosto vymykala mým tabulkovým hodnotám. Ten chlápek mě nepopsatelně přitahoval a já neměla dlouho, ale *sakra* dlouho nikoho. Bohužel nic jiného jsem nebyla schopná vzít v potaz.

Rozdali jsme si *to* hned za dveřmi mého pokoje.

Nevím, jestli díky množství koktejlů, předchozí abstinenci (nemluví o alkoholu) nebo Radkově milenecké zručnosti, jsem měla pocit, že mám za sebou jeden z nejlepších milostných zážitků. Než se rozjela morální kocovina, stihla jsem usnout. Ani nevím, kdy se vypařil.

Ráno jsem nemohla dospat, jenže na snídani se mi za nimi ani malinko nechtělo. To jsem tomu dala včera korunu! Vždyť mám s tím chlápkem pracovat. Vůbec nic o něm nevím a já s ním hned vlezu do postele! Co si o mně teď asi myslí?

A doufám, že je alespoň gentleman a neřekne o tom nikomu dalšímu. Musela bych se hanbou propadnout.